

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.254 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 24 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. MERTENS en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn.

Op 15 juni 2000 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 9 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 9 oktober 2000 dient verzoekster een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 februari 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 22 februari 2001 dient verzoekster een beroep in bij de Raad van State.

Op 8 april 2005 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 142.910.

Op 31 juli 2002 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 september 2004 wordt verzoeksters aanvraag van 31 juli 2002 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard doordat zij niet meer woonachtig was op het opgegeven adres.

Op 5 november 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 15.06.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 22.02.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.
De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het feit dat betrokkene dochter in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.
Het argument dat de schoonzoon en het kleinkind van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende artikelen van het kinderechtenverdrag; dit argument kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van haar dochter genomen wordt.

Betrokkene beweert dat zij vreest om als een crimineel behandeld te worden indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Betrokkene baseert zich hiervoor op een document uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan d.d. 10.01.2001 waarin staat dat uit België gerepatrieerde personen aan een strafonderzoek zouden worden onderworpen en dat er een maatregel zou worden genomen welke inhoudt dat zij Kazachstan niet mogen verlaten. Uit informatie verkregen van CEDOCA (ref. KAZ2008-005w), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat dit document als vals dient te worden beschouwd. Zo is het telefoonnummer in de hoofding reeds sedert 1999 niet meer in gebruik; op dat ogenblik werden immers alle telefoonnummers beginnen met 62 omgezet naar 92. Ook wordt er gesteld dat een dergelijk onderzoek obv art. 330 niet kan worden ingesteld door de politie maar dat dit door de KNB (geheime dienst) wordt uitgevoerd. Verder blijkt uit de informatie dat, in de praktijk, teruggekeerde Kazachen niet worden ondervraagd door de autoriteiten, met uitzondering van de personen die voor hun vertrek toegang hadden tot geheime informatie. Bijgevolg kan bovenstaand argument niet weerhouden worden.

Betrokkene beweert dat ze omwille van haar Russische afkomst vernederd en geïntimideerd zou worden in Kazachstan en omwille van haar Kazachse nationaliteit ook in Rusland niet welkom zou zijn doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van deze bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat verwijst tevens naar de vorige regularisatieaanvraag in het kader van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd ingediend op 31.07.2002 en afgesloten op 02.09.2004 met een beslissing zonder voorwerp aangezien betrokkene op dat moment niet meer woonachtig was op het opgegeven adres. De toenmalige advocaat van betrokkene, V. P., stelde onze dienst slechts op 27.12.2004 in kennis van het nieuwe adres van betrokkene. Het is aan betrokkene om ervoor te zorgen dat onze diensten tijdig op de hoogte worden gebracht van een nieuwe verblijfplaats.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied omdat er "tot op heden niets ondernomen werd ten aanzien van verzoeker" en dat betrokkene derhalve haar regularisatieaanvraag in België mag aanvragen. Betrokkene heeft echter op 09.10.2000 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin haar geboden werd het Rijk te verlaten; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het argument waarin verwezen wordt naar de regeringsonderhandelingen rond asiel en migratie:

De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer specifiek de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het recht op tegenspraak en wapengelijkheid.

Verzoekster bekritiseert het volgende deel van de motivering:

"Betrokkene beweert dat zij vreest om als een crimineel behandeld te worden indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Betrokkene baseert zich hiervoor op een document uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan d.d. 10.01.2001 waarin staat dat uit België gerepatrieerde personen aan een strafonderzoek zouden worden onderworpen en dat er een maatregel zou worden genomen welke inhoudt dat zij Kazachstan niet mogen verlaten. Uit informatie verkregen van CEDOCA (ref. KAZ2008-005w), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat dit document als vals dient te worden beschouwd. Zo is het telefoonnummer in de hoofding reeds sedert 1999 niet meer in gebruik; op dat ogenblik werden immers alle telefoonnummers beginnen met 62 omgezet naar 92. Ook wordt er gesteld dat een dergelijk onderzoek obv art. 330 niet kan worden ingesteld door de politie maar dat dit door de KNB (geheime dienst) wordt uitgevoerd. Verder blijkt uit de informatie dat, in de praktijk, teruggekeerde Kazachen niet worden ondervraagd door de autoriteiten, met uitzondering van de personen die voor hun vertrek toegang hadden tot geheime informatie. Bijgevolg kan bovenstaand argument niet weerhouden worden."

Verzoekster stelt in een eerste onderdeel van het eerste middel dat overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de beslissing van de verwerende partij afdoende moet zijn, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betoogt dat de bovenstaande overweging er zorg voor draagt dat er met het document uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan van 10 januari 2001 geen rekening wordt gehouden en dit op basis van bepaalde informatie verkregen van CEDOCA. Verder stelt zij dat de verwerende partij over deze informatie heel vaag blijft en op geen enkele wijze verantwoordt op welke wijze zij deze informatie heeft verkregen, via welke instanties, of dit informatie is

uitgaande van internationale organisaties, van welke datum dat de informatie dateert. Indien verzoekster goed geïnformeerd is, betreft CEDOCA een gemeenschappelijk documentatiecentrum van de Belgische asielinstanties. Verzoekster vervolgt door te stellen dat de verwerende partij zich vergenoegt te verwijzen naar CEDOCA goed wetende dat zij hier geen toegang tot heeft en zonder op een enkel ogenblik de bronnen weer te geven van de zogenaamde vaststaande feiten waarnaar men verwijst. Verzoekster stelt dat het voor haar alsdan ook onmogelijk is uit de beslissing af te leiden op basis van welke stukken en uitgaande van welke instanties de verwerende partij haar besluit heeft genomen. Verzoekster meent dat de verwerende partij nagelaten heeft een motivering in feite en in rechte te ontwikkelen welke afdoende is en dewelke in overeenstemming is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waarbij het voor haar duidelijk is op welke stukken, bronnen, etc. de verwerende partij zich beroept om het door haar bijgebrachte stuk af te doen als vals. Bovendien meent verzoekster dat de verwerende partij nalaat te preciseren welke documenten precies worden toegevoegd aan het administratief dossier, om hoeveel bladzijden het gaat, etc zodat het voor haar onmogelijk is te verifiëren of dat hetgeen al dan niet is toegevoegd aan het administratief dossier ook effectief gehanteerd werd door de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoekster dat overeenkomstig artikel 6 van het EVRM, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer specifiek de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak en wapengelijkheid, de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van de beslissing alvorens haar in kennis te stellen van de bijkomende stukken dewelke zij conform haar beslissing bijbrengt in het administratief dossier en haar als dusdanig de mogelijkheid te geven tot het innemen van een standpunt na kennisname van bijkomende stukken. Verzoekster stelt dat zij na de kennisname van de bestreden beslissing tot de vaststelling komt dat een door haar zeer pertinent neergelegd stuk van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazakstan van 10 januari 2001 als vals wordt bestempeld en dit op basis van zogenaamde informatie verkregen van CEDOCA. Verzoekster betoogt verder dat zij op geen enkele wijze voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gebracht van bijkomende informatie/documenten waarop dat de verwerende partij zich wenste te steunen. Tevens stelt verzoekster dat het tot op heden nog steeds onduidelijk is waarop dat de verwerende partij zich gesteund heeft bij het nemen van de beslissing daar op geen enkele wijze de informatie 'ihb' de bronnen gespecificeerd worden, waarbij zij bovendien nalaat te verduidelijken hoeveel bladzijden zij toevoegt aan het administratief dossier.

Verzoekster vervolgt dat dit een schending inhoudt van artikel 6 van het EVRM daar zij haar recht op een eerlijk proces ontnomen wordt gezien zij geconfronteerd wordt met een beslissing gesteund op informatie dewelke niet werd meegedeeld voorafgaand aan de beslissing zodoende dat zij haar verdediging niet kon voeren. Tevens stelt verzoekster dat het recht op tegenspraak en wapengelijkheid welke tevens vervat zitten in artikel 6 van het EVRM geschonden is daar verzoekster de mogelijkheid ontnomen wordt om standpunt in te nemen en er met ongelijke wapens gestreden wordt daar de verwerende partij bepaalde informatie niet meedeelt voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Verzoekster meent dat deze handelswijze een schending uitmaakt van de rechten van verdediging. Tevens is verzoekster van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn temeer daar de hoorplicht in casu niet werd uitgevoerd, daar verzoekster voorafgaand aan het nemen van de beslissing door de verwerende partij niet werd uitgenodigd om gehoord te worden omtrent de bijkomende stukken dewelke zij wenst toe te voegen aan het dossier. Verzoekster is van mening dat er op deze wijze dan ook geen discussie meer kan bestaan om welke documenten het nu juist gaat.

Vervolgens stelt verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de verwerende partij zorgvuldig te werk gaat en als dusdanig voorafgaand aan het nemen van een beslissing, de

documenten overmaakt en de mogelijkheid geeft tot standpuntinname hetgeen in casu niet geschiedde. De handelswijze van de verwerende partij heeft aldus verzoekster tot gevolg dat zij de mogelijkheid wordt ontnomen tot elk inhoudelijk debat omtrent de bijkomende stukken daar er tegen de beslissing van de verwerende partij geen rechtsmiddel openstaat met volle rechtsmacht. Verzoekster concludeert dat gezien het bovenstaande, ten onrechte geen bijzondere omstandigheid werd weerhouden, hetgeen tevens een schending inhoudt van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

In de repliekmemorie voegt verzoekster nog toe dat het niet aanvaarden van een schrijven uitgaande van de overheid van Kazachstan door de verwerende partij de essentie uitmaakt en waaruit de schending van de rechten van verzoekster blijkt temeer daar aan verzoekster geen enkele mogelijkheid geboden werd om zich te verweren omtrent zogenaamde bijkomende stukken uitgaande van de verwerende partij voorafgaand aan het tot stand komen van een beslissing. Verder stelt verzoekster dat de stukken die zijn toegevoegd aan het administratief dossier NA het nemen van de beslissing door de verwerende partij de schending bevestigen daar de beslissing reeds genomen is.

In het eerste onderdeel van het eerste middel is verzoekster aldus van mening dat er met het document uitgaande van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan geen rekening werd gehouden en dit op basis van bepaalde informatie verkregen van CEDOCA, dat de verwerende partij echter heel vaag blijft over deze informatie, zij op geen enkele wijze verantwoordt op welke wijze zij deze informatie heeft verkregen, via welke instanties, of dit informatie is uitgaande van internationale organisaties en van welke datum deze informatie dateert. Zij vervolgt dat zij geen toegang heeft tot CEDOCA en dat er op geen enkel ogenblik weergegeven wordt welke de bronnen zijn van de zogenaamde vaststaande feiten waarnaar de verwerende partij verwijst. Zij stelt dat het dan ook onmogelijk is uit de bestreden beslissing af te leiden op basis van welke stukken en uitgaande van welke instanties de verwerende partij haar besluit heeft genomen.

Alsook stelt verzoekster dat de verwerende partij nalaat te preciseren welke documenten precies toegevoegd worden aan het administratief dossier, om hoeveel bladzijden etc. het gaat zodat het voor haar onmogelijk is te verifiëren of dat hetgeen al dan niet is toegevoegd aan het administratief dossier ook effectief gehanteerd werd door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. In het eerste onderdeel voert verzoekster aldus een schending aan van de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

Omtrent het argument aangaande het document afkomstig van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan van 10 januari 2001 opgegeven in de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat uit informatie verkregen van CEDOCA (ref. KAZ2008-005w), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit document (het document afkomstig van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan van 10 januari 2001) als vals dient te worden beschouwd. In de motivering wordt eveneens verwezen naar de redenen waarom het als vals dient beschouwd te worden.

De Raad merkt eveneens op dat wanneer een document (informatie) niet opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. Het feit dat verzoekster geen kennis heeft verkregen van het document doet hier niets aan af (cf. RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). In casu zijn het voorwerp, namelijk een informatie verkregen van CEDOCA (met ref. KAZ2008-005w) en de inhoud, namelijk dat het voorgelegde document als vals dient beschouwd te worden, bekend.

Gezien in de bestreden beslissing zelfs de belangrijkste elementen uit het voornoemde document van CEDOCA werden overgenomen (*“Zo is het telefoonnummer in de hoofding reeds sedert 1999 niet meer in gebruik; op dat ogenblik werden immers alle telefoonnummers beginnen met 62 omgezet naar 92. Ook wordt er gesteld dat een dergelijk onderzoek obv art. 330 niet kan worden ingesteld door de politie maar dat dit door de KNB (geheime dienst) wordt uitgevoerd. Verder blijkt uit de informatie dat, in de praktijk, teruggekeerde Kazachen niet worden ondervraagd door de autoriteiten, met uitzondering van de personen die voor hun vertrek toegang hadden tot geheime informatie”*) en gezien deze essentiële elementen, die geleid hebben tot de bestreden beslissing, opgenomen zijn in de motivering van de bestreden beslissing, kan verzoekster geenszins een schending van de motiveringsverplichting aannemelijk maken.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij op geen enkele wijze verantwoordt op welke wijze zij deze informatie heeft verkregen, via welke instanties, of dit informatie is uitgaande van internationale organisaties en van welke datum deze informatie dateert noch op welke bronnen zij zich baseert, wijst de Raad erop dat van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing - verschaft omtrent de informatie verkregen van CEDOCA, erop zou neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

De Raad wijst erop dat de door de verwerende partij aangewende informatie bij het administratieve dossier is gevoegd en dat verzoekster bij monde van haar advocaat, te allen tijde om inzage in het administratieve dossier kon verzoeken aan de dienst Vreemdelingenzaken, mits voorafgaande afspraak. Tevens heeft zowel verzoekster, als haar advocaat de mogelijkheid om ten allen tijde het rechtsplegingdossier en het administratieve dossier ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te komen inkijken. Aldus kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij geen toegang heeft tot de CEDOCA-informatie, nu in de bestreden beslissing letterlijk wordt opgegeven dat deze informatie toegevoegd werd in het administratief dossier en nu na controle blijkt dat het voornoemde document effectief gevoegd werd bij het administratief dossier. Tevens wenst de Raad op te merken dat uit het gevoegde document, dat de informatie van CEDOCA bevat, wel degelijk blijkt op welke wijze

deze informatie verkregen werd, van wie deze informatie uitgaat en van welke data's deze informatie dateert, alsook wat de bronnen van de informatie zijn.

Eveneens merkt de Raad op dat wel degelijk gepreciseerd werd welke documenten werden toegevoegd, namelijk informatie verkregen van CEDOCA met ref. KAZ2008-005w, een referentienummer dat terug te vinden is op de informatie zelf, zoals toegevoegd aan het administratief dossier, zodat verzoekster geenszins kan voorhouden dat het voor haar onmogelijk is te verifiëren of dat hetgeen al dan niet is toegevoegd aan het administratief dossier, ook effectief gehanteerd werd door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoekster ook nog stelt dat eveneens het bladzijdenaantal niet werd weergegeven, dient de Raad erop te wijzen dat de informatie van CEDOCA, zoals toegevoegd aan het administratief dossier, op de eerste bladzijde het referentienummer vermeldt alsook, onderdaan, dat het om 3 pagina's in totaal gaat (nu vermeld staat 'Page 1 of 3').

Verzoekster maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster de schending van de rechten van verdediging, het recht op een eerlijk proces en het recht op tegenspraak en wapengelijkheid zoals volgend uit artikel 6 van het EVRM inroept, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; *R.v.St.*, nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad wijst er eveneens op dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich voorafgaandelijk volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805, RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007, RvS 18 mei 2006, nr. 158.985, RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). In casu vraagt verzoekster dat haar een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van haar verblijfssituatie. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginsel aanvoeren.

Waar verzoekster stelt dat aldus ten onrechte geen buitengewone omstandigheid werd weerhouden, gelet op de aangevoerde schendingen, en er aldus een schending optreedt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekster nalaat te stellen waarom ten onrechte geen buitengewone omstandigheid werd weerhouden. Ter verduidelijking, verzoekster voert enkel met voorgaande kritieken een schending aan van de formele motiveringsplicht en van de rechten van verdediging (in ruime zin), maar laat na een kritiek te formuleren op de inhoudelijke elementen van de motivering zodat zij geenszins aantoonst dat er ten onrechte besloten werd geen buitengewone omstandigheid te weerhouden. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster bekritiseert in het tweede middel het volgende deel van de motivering:

“De advocaat verwijst tevens naar de vorige regularisatieaanvraag in het kader van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd ingediend op 31.07.2002 en afgesloten op 02.09.2004 met een beslissing zonder voorwerp aangezien betrokkene op dat moment niet meer woonachtig was op het opgegeven adres. De toenmalige advocaat van betrokkene, V. P., stelde onze dienst slechts op 27.12.2004 in kennis van het nieuwe adres van betrokkene. Het is aan betrokkene om ervoor te zorgen dat onze diensten tijdig op de hoogte worden gebracht van een nieuwe verblijfplaats.”

Verzoekster stelt dat overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de verwerende partij onmogelijk tot bestaande overweging kon komen bij een deductie van de feiten zoals naar voren gebracht door haar in haar aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de feiten dewelke de verwerende partij zelf in haar bezit heeft. Verzoekster stelt dat zij in het jaar 2004 nog steeds woonachtig was op het adres zoals vermeld in de vorige regularisatieaanvraag van 31 juli 2002, dat zij eind 2004/begin 2005 verhuisd is naar een huurwoning van het OCMW, dat deze gegevens genoegzaam bekend zijn bij de verwerende partij en tevens blijken uit het vreemdelingenregister. Volgens verzoekster heeft haar toenmalige raadsman op 17 februari 2005 een schrijven verzonden naar de verwerende partij houdende een aantal bijkomende stukken dewelke dienden gevoegd te worden aan het regularisatiedossier. Verzoekster stelt dat de verwerende partij nooit een schrijven aan haar heeft gericht, dan wel aan haar raadsman met de mededeling dat het dossier reeds was afgesloten. Verzoekster stelt dat zij aldus in de waan was dat haar regularisatiedossier nog steeds lopende was. In haar huidige regularisatieaanvraag heeft zij onderhavig onderwerp uitvoerig behandeld waarbij dat de verschillende versies welke verzoekster heeft verkregen zowel van de stad Hasselt als van de verwerende partij zelf naar voren werden gebracht. Verzoekster meent dat de verwerende partij nalaat afdoende te antwoorden op haar argumenten, dat verzoekster tot op heden nog niet weet of dat de vorige beslissing in ontvangst werd genomen of niet, daar dit niet aan haar werd meegedeeld door de stad Hasselt. Verzoekster vervolgt dat de verwerende partij nalaat mede te delen of dat de beslissing aan verzoekster werd aangeboden en zoja op welk adres. Tevens stelt verzoekster dat de verwerende partij eveneens nalaat standpunt in te nemen omtrent de briefwisseling zoals verstuurd na de beslissing van 2 september 2004 en waarop verzoekster nooit enig antwoord kreeg. Verzoekster is de mening toegedaan dat op basis van de voorhanden zijnde gegevens de verwerende partij onmogelijk kan stellen dat zij laattijdig haar adreswijziging zou hebben meegedeeld.

Verzoekster vervolgt dat zij ingevolge het onzorgvuldig bestuur van de verwerende partij gedurende jaren in de waan werd gelaten dat haar oorspronkelijk regularisatiedossier nog steeds lopende was. Verzoekster meent dat door de verwerende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar argumenten waarbij de verwerende partij nalaat afdoende te motiveren waarom zij geen rekening houdt met haar argumentatie. Verzoekster concludeert dat het bovenstaande tevens een schending inhoudt van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet daar er aldus ten onrechte geen rekening wordt gehouden met de buitengewone omstandigheid zoals in onderhavig middel omschreven.

In de repliekmemoirie stelt verzoekster nog dat zij alle belang heeft om het tweede middel op te werpen nu de verwerende partij in haar beslissing verwijst naar deze beslissing (bedoeld wordt de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag van verzoekster zonder voorwerp werd verklaard) als onderdeel van haar argumentatie.

Verzoekster bekritiseert de inhoud van het hiervoor, in het tweede middel, opgegeven onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing, zodoende voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster betwist het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Zij meent dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster heeft onder andere volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 5 november 2007:

- jaren in de waan gelaten dat hun aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet nog hangende was terwijl nu blijkt dat er reeds in september 2004 een beslissing werd genomen dat de aanvraag zonder voorwerp was, een beslissing waarvan verzoekster nog steeds niet officieel in kennis werd gesteld. Verder zet verzoekster uiteen welke stappen zij heeft ondernomen ten einde te weten te komen wat beslist werd aangaande haar vorige regularisatie-aanvraag en wijst zij op het stilzitten van het bestuur.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Waar verzoekster aldus van mening is dat aangaande de aangehaalde buitengewone omstandigheid betreffende het in de waan gelaten worden omtrent de vorige aanvraag tot machtiging tot verblijf, de verwerende partij nalaat afdoende te antwoorden op de argumenten van verzoekster, dient de Raad erop te wijzen dat de verwerende partij wel degelijk antwoordde op de genoemde aangevoerde buitengewone omstandigheid en dit als volgt:

“De advocaat verwijst tevens naar de vorige regularisatieaanvraag in het kader van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd ingediend op 31.07.2002 en afgesloten op 02.09.2004 met een beslissing zonder voorwerp aangezien betrokkene op dat moment niet meer woonachtig was op het opgegeven adres. De toenmalige advocaat van betrokkene, V. P., stelde onze dienst slechts op 27.12.2004 in kennis van het nieuwe adres van betrokkene. Het is aan betrokkene om ervoor te zorgen dat onze diensten tijdig op de hoogte worden gebracht van een nieuwe verblijfplaats.”

Aldus blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de genoemde omstandigheid in rekening heeft genomen, er dienaangaande een standpunt heeft ingenomen en de redenen heeft weergegeven waarom zij van mening is dat de verwijzing naar de vorige regularisatieaanvraag geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In zoverre verzoekster het niet eens is met de vaststellingen van de verwerende partij wenst de Raad er op te wijzen dat de bovenstaande kritiek van verzoekster verder gericht is tegen de (betekening van) de beslissing van 2 september 2004 waarbij verzoeksters aanvraag van 31 juli 2002 zonder voorwerp werd verklaard gezien betrokkene op dat ogenblik niet meer woonachtig was op het opgegeven adres, zodat verzoekster deze kritiek niet dienstig kan voeren ten aanzien van de huidige bestreden beslissing met name de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 5 november 2007 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tevens toont verzoekster niet aan in welke mate de door haar aangehaalde feiten aantonen dat het voor haar buitengewoon moeilijk is om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen, zodat de vaststelling van de verwerende partij dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, niet kennelijk onredelijk is.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.